

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันความเจริญของประเทศก้าวไปสู่ยุคโลกาภิวัตน์ ที่เต็มไปด้วยการแข่งขันของระบบการค้าเสรี ตลาดโลกเปิดกว้าง ทุกประเทศเชื่อมโยงถึงกัน ทำให้แนวนโยบายหลักของประเทศมุ่งเน้นในด้านเศรษฐกิจเป็นสำคัญ แต่ในขณะเดียวกันภาครัฐได้มีความพยายามที่จะผลักดันนโยบายในด้านอื่นด้วย โดยเฉพาะนโยบายทางด้านสังคมให้มีความคู่กันไปกับนโยบายทางด้านเศรษฐกิจ ถึงแม้ว่าในทางปฏิบัติจะยังไม่ค่อยได้เห็นผลสัมฤทธิ์เท่าที่ควร ยังขาดทิศทางที่ชัดเจน เพราะมิติทางสังคมเป็นนามธรรม ยากแก่การประเมินและตรวจสอบ หากไม่มีวิธีการที่เหมาะสม การพัฒนาย่อมเป็นไปได้ยาก แต่ยังถือได้ว่าเป็นความพยายามของรัฐอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งถ้านโยบายทางด้านเศรษฐกิจและสังคม มีการผสมผสานควบคู่กันไป จะก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งประเทศชาติและประชาชน ซึ่งถ้าเศรษฐกิจดี สังคมเข้มแข็ง ประชาชนมีเสรีภาพทางการเมือง มีครอบครัวที่อบอุ่น มีรายได้ และมีงานทำ จะทำให้เกิดความมั่นคงของชีวิตในที่สุด

ความมั่นคงของมนุษย์จึงถือเป็นพื้นฐานที่สำคัญของชีวิตมนุษย์โดยทั่วไป เป็นที่พึงปรารถนาของการพัฒนาประเทศในทุกประเทศ ไม่ว่าประเทศนั้น ๆ จะอยู่ในระดับใดของการพัฒนา ซึ่งความมั่นคงของมนุษย์ถึงแม้จะได้รับการกล่าวถึงมานาน แต่ในทางปฏิบัติถือว่าเป็นเรื่องที่ยังใหม่อยู่ โดยความมั่นคงในสมัยก่อน จะเน้นหนักไปในเรื่องเกี่ยวกับการสร้างแสนยานุภาพทางการทหารและดินแดน แต่ความมั่นคงในสมัยนี้ได้แปรเปลี่ยนไป เป็นการเน้นไปที่การพัฒนามนุษย์และสังคมมากยิ่งขึ้น เพราะความมั่นคง นอกจากจะหมายถึงความปลอดภัยจากภัยคุกคามด้านความหิวโหย ความเจ็บป่วย อาชญากรรมแล้ว ยังหมายรวมถึง การได้รับการปกป้อง ไม่ว่าจะเป็นชีวิตส่วนตัว ชีวิตการทำงาน เพราะสำหรับประชาชนความไม่มั่นคงมา จากความวิตกกังวล ในเรื่องของชีวิตประจำวันมากกว่าที่จะมาจากเหตุการณ์อันเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในโลก

เมื่อเป็นเช่นนี้ประเด็นความมั่นคงจึงมีความสำคัญสำหรับประชาชน ซึ่งการที่จะพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าได้ ต้องอาศัยประชาชน ซึ่งเป็นทั้งปัจจัยในการพัฒนาโดยตรงและเป็นผู้ประสานปัจจัยอื่น ๆ เข้าด้วยกัน เพื่อดำเนินการพัฒนาประเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ จึงต้องทำให้ประชาชนมีความมั่นคงเสียก่อน ให้มีวิถีชีวิตที่ราบรื่น มีความรู้สึกปลอดภัย

ตลอดจนการอยู่ดีกินดี การได้รับหลักประกัน และมีมาตรฐานการครองชีพ มีหลักประกันสามารถตอบสนองความจำเป็นขั้นพื้นฐานของตนได้ ซึ่งมีความสำคัญต่อบุคคลมาก หากมีความมั่นคงที่ดีแล้ว ย่อมส่งผลถึงประสิทธิภาพ และประสิทธิผลที่ดีของการพัฒนาประเทศด้วย

ซึ่งองค์ประกอบของความมั่นคงของมนุษย์ได้จำแนกออกเป็น 7 องค์ประกอบ (อัญมณี บุรณกานนท์, 2546, น. 10-27) ได้แก่

1. ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ได้แก่ ความมั่นใจในเรื่องรายได้พื้นฐาน ซึ่งได้มาจากภาคการผลิตและค่าจ้างแรงงาน หรือจากการให้ความช่วยเหลือจากรัฐในเรื่องการเงิน ผลกระทบที่รุนแรงมากที่สุดประการหนึ่งจากปัญหาความมั่นคงทางเศรษฐกิจ คือ การไร้ที่อยู่อาศัย

2. ความมั่นคงทางอาหาร เป็นความมั่นคงที่ ประชาชนทุกคนสามารถเข้าถึงแหล่งอาหาร พื้นฐานได้ ทั้งทางกายภาพและทางเศรษฐกิจในทุก ๆ เวลา ซึ่งหมายถึง การมีอาหารรับประทาน อย่างเพียงพอ และมีสิทธิในการเข้าถึงแหล่งอาหารได้ ไม่ว่าจากการเพาะปลูกด้วยตนเอง หรือ การซื้อ หรือการได้ประโยชน์จากระบบการแจกจ่ายอาหารของภาครัฐ การเข้าถึงอาหารเกิดจากการเข้าถึงทรัพยากรสิน งาน หรือการมีรายได้ที่แน่นอน

3. ความมั่นคงด้านสุขภาพ โรคภัยไข้เจ็บเป็นสาเหตุของการตาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรคอันเนื่องมาจากการติดเชื้อและโรคพยาธิ การติดเชื้อในระบบทางเดินหายใจ โรคท้องร่วง วัณโรค การเสียชีวิตเหล่านี้ส่วนมากเกี่ยวเนื่องกับภาวะทุพโภชนาการ และการอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย

4. ความมั่นคงด้านสิ่งแวดล้อม หมายถึง ความต้องการพึ่งพาสภาพแวดล้อมที่ดีปราศจาก ภัยคุกคาม ด้านสิ่งแวดล้อม เช่น ปัญหามลภาวะทางอากาศ

5. ความมั่นคงของบุคคล เป็นความมั่นคงที่สำคัญที่สุดที่มนุษย์ต้องการ เป็นความมั่นคง ปลอดภัยจากความรุนแรงทางกายภาพ จากภัยคุกคามในหลายรูปแบบ

6. ความมั่นคงของชุมชน ประชาชนส่วนมากได้รับความมั่นคงปลอดภัย จากการเป็นสมาชิกของกลุ่ม เช่น ครอบครัว ชุมชน องค์กร หรือกลุ่มเชื้อชาติที่จะสร้างให้เกิดอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม และชุดของค่านิยมที่นับถือ รวมทั้งให้ความช่วยเหลือสนับสนุนในภาคปฏิบัติอีกด้วย

7. ความมั่นคงปลอดภัยด้านการเมือง คือ การที่คนสามารถมีชีวิตอยู่ในสังคมที่ให้เกียรติตามหลักการสิทธิมนุษยชนพื้นฐาน ไม่ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน

ความมั่นคงของมนุษย์ทั้ง 7 ประการข้างต้น เป็นความมั่นคงที่มีผลต่อวิถีชีวิตของมนุษย์ โดยทั่วไป ซึ่งความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจถือเป็นหลักสำคัญประการหนึ่ง ซึ่งต้องรวมถึงการส่งเสริมให้ประชาชนมีความมั่นคงทางอาชีพ ดังที่ สายทิพย์ วงศ์สังข์อะ (2540, น. 14) สรุปไว้

ว่า ความมั่นคงทางอาชีพ เป็นความรู้สึกที่เกิดความปลอดภัยว่า จะมืงานทำ มีรายได้แน่นอน มีผลตอบแทนอันเกิดจากรายได้ สวัสดิการที่สามารถดำรงชีพ ได้รับการปกครองอย่างเป็นธรรม มีโอกาสในความก้าวหน้าในการทำงาน และสามารถทำงานได้จนเกษียณอายุ เพื่อให้ตนเองและครอบครัวดำรงชีพอย่างปกติสุข ช่วยเหลือตนเองได้โดยไม่เกิดภาระต่อสังคม

ดังที่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545–2549) ที่ได้ให้ความสำคัญกับมนุษย์ หรือคน เป็นสำคัญ เพื่อให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคง และนำไปสู่การพัฒนาที่สมดุล มีคุณภาพและยั่งยืน ภายใต้สถานการณ์เปลี่ยนแปลงต่าง ๆ อาทิ การส่งเสริมให้คนมีงานทำ โดยมุ่งสร้างอาชีพแก่แรงงาน ให้สามารถประกอบอาชีพส่วนตัว และเป็นผู้ประกอบการขนาดเล็ก กระจายโอกาสการมีงานทำในทุก ๆ พื้นที่ทั่วประเทศ ส่งเสริมการจ้างงานนอกภาคเกษตร และส่งเสริมให้เกิดการจ้างงานในต่างประเทศ เป็นการขยายตลาดแรงงานใหม่ ๆ ให้แก่แรงงานไทย ควบคู่ไปกับการพัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารตลาดแรงงาน และตัวชี้วัดด้านแรงงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

แต่จะเห็นได้ว่า ในสถานการณ์ปัจจุบันปัญหาความมั่นคงทางอาชีพของบุคคล ยังคงส่งผลกระทบต่อการพัฒนาชีวิตทั้งในระยะสั้นและระยะยาว การพัฒนาย่อมไร้คุณค่าหากมนุษย์ขาดการมีความมั่นคงทางอาชีพที่ดี สิ่งต่าง ๆ หากไม่ได้กำหนดไว้อย่างเหมาะสมหรือสมดุล ย่อมกลายเป็นการลดความมั่นคงลง ซึ่งยังคงมีอีกหลายอาชีพที่ยังขาดหลักประกัน ไม่ได้รับสวัสดิการทางสังคมและการคุ้มครอง ที่ก่อให้เกิดความมั่นคงทางอาชีพเท่าที่ควร สถานการณ์ดังกล่าว หากไม่มีการจัดวางระบบป้องกันและแก้ไข จะก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมขนาดใหญ่มากกว่า ปัญหาทางเศรษฐกิจ นโยบายของรัฐควรที่จะเพิ่มการเข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างความมั่นคงทางอาชีพให้ผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ ได้รับความมั่นคง ในฐานะที่เป็นสมาชิกส่วนหนึ่งของสังคม และสามารถทำให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า ความรู้สึกมั่นคงในอาชีพ จึงเป็นสิ่งที่ผู้ทำงานทุกคนพึงปรารถนามากที่สุด และมีความสำคัญต่อการปฏิบัติงานเป็นอย่างยิ่ง นั่นคือมนุษย์ทุกคนต่างต้องการได้รับความมั่นคงในการประกอบอาชีพที่ตนเองทำอยู่ เริ่มตั้งแต่การมีรายได้ที่เพียงพอแก่ความจำเป็นพื้นฐานของตนเองและครอบครัว การมีสุขภาพที่ดีไม่เป็นโรคภัยแรง ไม่เจ็บไข้ได้ป่วยถึงขั้นที่เป็นอุปสรรคต่อการทำงาน ต้องการความปลอดภัยในชีวิต ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่และทำงานในสภาวะแวดล้อมที่มีความปลอดภัยทางร่างกาย และปราศจากการกระทบกระเทือนทางจิตใจ มีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างหัวหน้างานและเพื่อนร่วมงาน ต้องการหลักประกันในการประกอบอาชีพตลอดไป และมีความรู้สึกภาคภูมิใจในอาชีพของตนเมื่ออาชีพ

นั้นได้รับการยอมรับจากสังคมว่าเป็นอาชีพที่มีเกียรติ หรืออาชีพนั้นมีส่วนช่วยเหลือสังคมในด้านต่าง ๆ ทำให้สังคมเกิดความสงบสุข ร่มเย็น รวมถึงเมื่อมีการทำงาน มนุษย์ทุกคนย่อมต้องมีความคาดหวังต่ออาชีพและจะต้องมีการวางแผนในอนาคตของตนเองด้วย สิ่งเหล่านี้จึงเป็นสิ่งสำคัญทำให้เกิดความมั่นคงทางอาชีพ ผู้ที่ประกอบอาชีพมีพลังในการทำงานสูงขึ้น มีขวัญและกำลังใจเป็นแรงเสริม กระตุ้นให้บุคคลทำหน้าที่ของตนได้อย่างเต็มความสามารถ เกิดความขยันหมั่นเพียรก่อให้เกิดงานที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงยังทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการปฏิบัติงาน มีความภาคภูมิใจ และเชื่อมั่นในอาชีพของตน

อย่างไรก็ตามความมั่นคงทางอาชีพนั้นขึ้นอยู่กับงานที่ทำเป็นสำคัญ แต่โอกาสหรือทางเลือกในการประกอบอาชีพนั้นยังมีข้อจำกัดอยู่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีการศึกษาต่ำขาดทักษะและมีมือ ขาดเงินลงทุน ด้วยเหตุนี้จึงเกิดแนวคิดในการประกอบอาชีพอิสระโดยพึ่งพาทุนที่มีอยู่ใกล้ตัว ไม่มีการใช้เทคโนโลยีที่สลับซับซ้อน เป็นนายของตัวเอง อาชีพขับแท็กซี่รถจักรยานยนต์รับจ้างจึงเป็นทางเลือกที่ดีทางหนึ่งสำหรับผู้ประกอบอาชีพ

มูลเหตุจูงใจในการศึกษา

ในปัจจุบันมีผู้เข้ามาประกอบอาชีพขับแท็กซี่รถจักรยานยนต์รับจ้างมากมาย จากการสำรวจ เมื่อปี 2546 รถจักรยานยนต์รับจ้างในกรุงเทพมหานครมีถึง 4,440 คัน มีรถถึง 109,436 คัน ในต่างจังหวัด มี 6,543 คัน มีรถ 127,348 คัน รวมทั้งสิ้น 10,983 คัน มีรถรวม 236,784 คัน (<http://www.tmea.or.th/Law%20of%20Content.htm>, กรมการขนส่งทางบก, กองนิติการ) และยังได้มีการกำหนดมาตรการควบคุมการใช้รถจักรยานยนต์รับจ้าง ตามพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ 13) พ.ศ. 2547 เริ่มต้นบังคับใช้ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2548 กำหนดให้ผู้ขับแท็กซี่รถจักรยานยนต์รับจ้างสาธารณะ ต้องมีใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์สาธารณะ ซึ่งสามารถใช้รถจักรยานยนต์ที่จดทะเบียน อยู่เดิมเป็นรถจักรยานยนต์สาธารณะ ได้จนถึงภายในวันที่ 7 มีนาคม 2549 โดยไม่เพียงแต่การขอใบอนุญาตเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการกำหนดมาตรการควบคุมและจัดระเบียบอีกด้วย และในส่วนของสำนักงานประกันสังคม กำลังมีการสำรวจที่จะให้ผู้ประกอบอาชีพขับแท็กซี่รถจักรยานยนต์รับจ้างเหล่านี้ที่เป็นแรงงานนอกระบบเข้าสู่ระบบการประกันสังคมในอีกไม่นานด้วย

อาชีพขับแท็กซี่รถจักรยานยนต์รับจ้าง จึงนับเป็นทางเลือกหนึ่งในการประกอบอาชีพ และเป็น อาชีพที่มีประเด็นที่น่าสนใจ เป็นได้ทั้งอาชีพหลักและอาชีพเสริม เนื่องจากเป็นอาชีพอิสระ

ปราศจากการกดขี่จากนายจ้าง และยังสามารถจัดสรรเวลาการทำงานได้ด้วยตัวเอง ว่าเวลาใดเป็นเวลาที่เหมาะสมและสะดวกสำหรับตน โดยปกติจะเป็นช่วงที่มีผู้ใช้บริการมาก ส่วนใหญ่จะเป็นในช่วงเช้าและในช่วงเย็น ต้องการเพียงทักษะการขับที่รถจักรยานยนต์ การจดจำทิศทาง โดยรู้เส้นทาง และสถานที่ต่าง ๆ ในอาณาบริเวณที่ตนเองต้องวิ่งรถจักรยานยนต์รับ-ส่งเป็นอย่างดี การเข้าสู่อาชีพนี้ไม่ยากนัก ทรัพยากรที่ใช้ในการประกอบอาชีพมีเพียงอย่างเดียว คือ รถจักรยานยนต์ ซึ่งหาง่ายและคุ้มค่าแก่การลงทุน เนื่องจากเป็นพาหนะที่ใช้ได้ทั้งในการทำงาน และเดินทางส่วนตัวที่มีความคล่องตัวสูง และยังทำให้การสัญจรของผู้ใช้บริการมีความคล่องตัว สะดวก และรวดเร็วยิ่งขึ้น สามารถแบ่งเบาปัญหาการจราจร ผู้ใช้บริการสามารถไปถึงจุดหมายได้ โดยเร็วเพื่อแข่งกับเวลาที่เร่งรีบ และในบางสถานที่ระบบการขนส่งมวลชนยังเข้าไปไม่ถึง ทำให้ยังไม่มีบริการรถยนต์โดยสารประจำทาง เช่น ตามตรอก ซอก ซอย หรือ ทางเข้าออกหมู่บ้านใหญ่ ๆ ซึ่งส่วนใหญ่ยังต้องพึ่งการโดยสารรถจักรยานยนต์รับจ้าง ซึ่งเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด เมื่อเทียบกับ พาหนะรับจ้างประเภทอื่น ๆ จากคุณสมบัติเหล่านี้ ทำให้อาชีพขับที่รถจักรยานยนต์รับจ้างเป็นที่ นิยมและได้รับการยอมรับโดยทั่วไปให้เป็นอาชีพหนึ่งในสังคมที่นับวันจะมีผู้เข้ามาประกอบอาชีพมากขึ้นเรื่อย ๆ รวมถึงยังได้รับการยอมรับให้เข้ามามีส่วนช่วยงานต่าง ๆ ที่มีผู้อื่นจ้างวานให้ทำ เช่น การส่งเอกสาร หรือ ทำธุรกรรมการเงินต่าง ๆ ที่ผู้จ้างวานไม่สามารถไปดำเนินการได้ด้วยตนเอง และได้รับการยอมรับให้เข้ามามีส่วนช่วยเหลืองานของเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วย เนื่องจากผู้ขับที่รถจักรยานยนต์รับจ้างกระจายรับส่งผู้โดยสารตามพื้นที่ต่าง ๆ มากมาย จึงเป็นกลุ่มประชาชนที่เป็นสายคอยช่วยเหลือ เจ้าหน้าที่ตำรวจในการสอดส่องดูแลความสงบเรียบร้อยในชุมชน และการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมที่นับวันจะซับซ้อนและมีมากยิ่งขึ้น เช่น เป็นอาสาสมัครจราจร หรือ ผู้แจ้งข่าวสารอาชญากรรมต่าง ๆ เป็นต้น ทำให้การทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์ต่อบ้านเมือง และประชาชนโดยทั่วไปเป็นอย่างมาก ยิ่งทำให้ผู้ประกอบอาชีพขับที่รถจักรยานยนต์รับจ้างได้รับการยอมรับจากสังคมเพิ่มมากยิ่งขึ้น

จากสถานการณ์ดังกล่าว ดูจะมีแนวโน้มไปในทางที่ดีขึ้น แต่ผู้ขับที่รถจักรยานยนต์รับจ้าง ยังคงมีปัญหาต่าง ๆ มากมาย ที่เข้ามามีอิทธิพลต่อความมั่นคงทางอาชีพ ทั้งในทางตรงและในทางอ้อม เช่น ปัญหาทางด้านสภาพแวดล้อม เป็นผลทำให้เกิดปัญหาสุขภาพ เนื่องจากต้องสูดดมควันพิษจากท่อไอเสียรถและฝุ่นละอองบนท้องถนนเข้าไปเป็นจำนวนมากในแต่ละวัน และยิ่งในเรื่องของความปลอดภัย เพราะต้องทำงานอยู่บนถนนเป็นส่วนใหญ่ และอาจมีการฝ่าฝืนกฎจราจรบ้างบางครั้ง เช่น ขับรถเร็ว ขับรถย้อนศร เพื่อจะได้รับผู้โดยสารได้รวดเร็ว จึงมีความเสี่ยงสูงที่จะเกิดอุบัติเหตุได้โดยง่ายและตลอดเวลา ซึ่งไม่เพียงแต่กับผู้ขับที่รถจักรยานยนต์รับจ้างเท่านั้น

ผู้โดยสารที่ใช้บริการเอง ต้องเกิดความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุด้วยเช่นกัน หากเกิดอุบัติเหตุก็ไม่มีระบบการประกันใด ๆ มารองรับ ยกเว้นพระราชบัญญัติคุ้มครองบุคคลที่ 3 ซึ่งไม่ได้ครอบคลุมถึงค่ารักษาพยาบาลของผู้ขับที่รถจักรยานยนต์รับจ้าง การซ่อมแซมรถในกรณีเกิดความเสียหาย และจากการที่ผู้ขับที่รถจักรยานยนต์รับจ้างทำงานแบบหาเช้ากินค่ำ ไม่มีเงินออม ดังนั้นเมื่อเกิดเหตุความจำเป็นที่ต้องใช้เงินอย่างเร่งด่วนจะประสบความลำบากทันที เมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลที่ทำงานอยู่ในระบบ เช่น ข้าราชการ พนักงานบริษัท ซึ่งมีความมั่นคงทางอาชีพที่มากกว่า มารองรับและยังรวมถึงความไม่แน่นอนของรายได้ ซึ่งจากการที่การดำรงชีวิตเป็นระบบบริโภคนิยมที่พึ่งเงินตราแทบทุกอย่าง ทำให้รายได้ที่ได้รับไม่เพียงพอกับรายจ่ายที่ต้องรับผิดชอบในชีวิตประจำวันและครอบครัว เนื่องด้วยการทำงานในแต่ละวันต้องขึ้นอยู่กับจำนวนของผู้โดยสาร บางวันอาจมีน้อยหรือบางวัน อาจมีมาก การทำมาหาเลี้ยงชีพมีความลำบากมากยิ่งขึ้น ทำให้รายได้ที่ได้รับแตกต่างกันด้วย ซึ่งบางคนมีภาระมาก เงินที่ได้รับไม่เพียงพอ ทำให้ต้องไปกู้เงินนอกระบบ โดยต้องเสียดอกเบี้ยในอัตราที่สูงกว่าปกติ มีภาระหนี้สินเพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดปัญหาเพิ่มเติมเข้ามาอีกมากยิ่งขึ้น จากปัญหาเหล่านี้ทำให้ทราบได้ว่าผู้ขับที่รถจักรยานยนต์รับจ้างนั้น มีความเสี่ยงในรูปแบบต่าง ๆ มากมาย ซึ่งส่งผลทำให้ความมั่นคงทางอาชีพพลดลงด้วย

อาจกล่าวได้ว่า ความมั่นคงทางอาชีพนั้น เป็นสิ่งที่ผู้ขับที่รถจักรยานยนต์รับจ้างทุกคนพึงปรารถนา โดยความมั่นคงทางอาชีพนั้นเป็นทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน ตั้งแต่การมีรายได้ที่เหมาะสมเพียงพอแก่การดำรงชีพ มีสภาพการทำงานที่ดีและปลอดภัย ไม่มีความเสี่ยงในชีวิตและทรัพย์สิน ได้รับการยอมรับจากสังคม มีโอกาสความก้าวหน้าในอาชีพของตน ได้รับสวัสดิการอย่างสม่าเสมอ รวมถึงยังมีความคาดหวังและวางแผนที่จะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดียิ่งขึ้นในอนาคต โดยอาจจะทำการค้าขาย เช่น เปิดร้านขายของชำเล็ก ๆ ของตัวเอง บางส่วนที่มีอายุน้อยอาจจะรอกลับเข้าไปทำงานในโรงงาน เป็นแรงงานในภาคอุตสาหกรรมต่อไป ซึ่งในการศึกษาความมั่นคงทางอาชีพของกลุ่มผู้ขับที่รถจักรยานยนต์รับจ้าง เป็นสิ่งที่มิผู้ให้ความสำคัญน้อยมาก ในขณะที่แรงงานเหล่านี้ ล้วนเป็นแรงงานเคลื่อนที่สำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ ผู้ศึกษาจึงมีจุดสนใจใคร่รู้ถึง สภาพการทำงานของผู้ขับที่รถจักรยานยนต์รับจ้าง ในเรื่องของสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ความปลอดภัย ตลอดจนสัมพันธภาพระหว่างบุคคลที่เกิดจากการทำงานว่าเป็นเช่นไร ทักษะของผู้ขับที่รถจักรยานยนต์รับจ้างที่มีต่อความมั่นคงทางอาชีพ ในด้านความพึงพอใจต่อรายได้ การมีหลักประกันในการประกอบอาชีพ และการได้รับการยอมรับจากสังคมว่ามีมากน้อยเพียงใด รวมถึงทักษะของผู้ขับที่รถจักรยานยนต์รับจ้าง เกี่ยวกับการวางแผนอาชีพและความคาดหวัง สำหรับ

อนาคตของตนเองว่าเป็นอย่างไร ดังนั้นจึงจัดทำกรวิจัยเรื่องความมั่นคงทางอาชีพของผู้ขับขีรถจักรยานยนต์รับจ้างสาธารณะขึ้น

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงสภาพการทำงานของผู้ขับขีรถจักรยานยนต์รับจ้าง
2. เพื่อศึกษาถึงทักษะของผู้ขับขีรถจักรยานยนต์รับจ้างที่มีต่อความมั่นคงทางอาชีพ
3. เพื่อศึกษาถึงทักษะของผู้ขับขีรถจักรยานยนต์รับจ้างเกี่ยวกับการวางแผนอาชีพและความคาดหวังสำหรับอนาคต

สมมุติฐาน

ผู้ศึกษาได้กำหนดสมมุติฐาน 2 ข้อได้แก่

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ขับขีรถจักรยานยนต์รับจ้าง ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อายุการทำงาน รายได้ มีความสัมพันธ์กับทักษะต่อความมั่นคงทางอาชีพ
2. ข้อมูลทั่วไปของผู้ขับขีรถจักรยานยนต์รับจ้าง ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อายุการทำงาน รายได้ มีความสัมพันธ์กับ การคาดหมายระยะเวลาในการที่จะประกอบอาชีพ การวางแผนหรือการคาดหวังต่อการประกอบอาชีพ และเป้าหมายของชีวิตเมื่อต้องการเลิกอาชีพ

ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตในการศึกษา ออกเป็น 2 ส่วนคือ

ขอบเขตด้านประชากร

ศึกษาจากผู้ขับขีรถจักรยานยนต์รับจ้างสาธารณะ ในเขตพื้นที่กองบังคับการตำรวจนครบาล 1 กองบัญชาการตำรวจนครบาล ซึ่งมีสถานีตำรวจนครบาลอยู่ในความรับผิดชอบจำนวน 9 สถานีตำรวจ แต่มี 1 สถานีตำรวจที่รับผิดชอบพื้นที่เฉพาะทางน้ำ จึงเหลือเพียง 8

สถานีตำรวจ ที่รับผิดชอบทางบกเท่านั้น ซึ่ง 8 สถานีตำรวจนี้ มีวินรถจักรยานยนต์รับจ้างทั้งสิ้น ประมาณ 302 วิน จำนวนคนทั้งสิ้นประมาณ 4,018 คน (ข้อมูลจาก : ฝ่ายอำนวยการ กองบัญชาการตำรวจ นครบาล (งานจราจร) ตำรวจนครบาล 1)

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาถึงสภาพการทำงานของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างสาธารณะ ได้แก่ สภาพแวดล้อมทั่วไปทางกายภาพ ความปลอดภัยในการทำงาน ตลอดจนสัมพันธภาพระหว่างบุคคลที่เกิดขึ้นจากการทำงาน และทัศนะของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างที่มีต่อความมั่นคงทางอาชีพ ในด้านความพึงพอใจต่อรายได้ การมีหลักประกันในการประกอบอาชีพ และการได้รับการยอมรับจากสังคม รวมถึงทัศนะของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างเกี่ยวกับการวางแผนอาชีพ และความคาดหวังสำหรับอนาคตของตนเอง

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

สภาพการทำงาน หมายถึง สภาพแวดล้อมทางกายภาพ คือ ความร้อน แสงสว่าง เสียง และฝุ่นละออง ความปลอดภัยในการทำงาน ตลอดจนสัมพันธภาพระหว่างบุคคลที่เกิดขึ้นจากการทำงาน

ความมั่นคงทางอาชีพ หมายถึง ความเชื่อมั่นของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างที่มีต่อการประกอบอาชีพ ซึ่งได้แก่ การพึงพอใจต่อรายได้ซึ่งเพียงพอแก่การดำรงชีพ การมีหลักประกันในการดำเนินชีวิต ตลอดจนการได้รับการยอมรับจากสังคม

ความคาดหวัง หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดหรือความคิดเห็นด้วยวิจารณญาณเกี่ยวกับความคาดคะเนหรือการคาดการณ์ล่วงหน้าถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ว่าควรจะมีควรจะเป็นควรเกิดขึ้น หรือ ว่าควรจะเป็นเปลี่ยนแปลงตามความจำเป็น ในการศึกษาครั้งนี้ หมายถึง ความคาดหวังของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างโดยเป็นการคาดการณ์ล่วงหน้าถึงอนาคตที่ดีหรือเป็นความมุ่งหมายที่ดี

ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้าง หมายถึง ประชาชนที่ประกอบอาชีพขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้าง รับส่งผู้โดยสารในเขตพื้นที่กองบังคับการตำรวจนครบาล 1 กองบัญชาการตำรวจนครบาล

วินรถจักรยานยนต์รับจ้าง หมายถึง บริเวณหรือพื้นที่ซึ่งผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างใช้เป็นที่พักจอดรอรับส่งผู้โดยสารที่มีปรากฏให้เห็นเด่นชัดได้โดยทั่วไป และได้มาขึ้นทะเบียนกับ

กองบังคับการตำรวจนครบาล 1 กองบัญชาการตำรวจนครบาล ซึ่งอาจจะเรียกได้อีกคำหนึ่งว่า
 ศิวรตจักรยานยนต์รับจ้าง

โรคอันเนื่องมาจากการทำงาน หมายถึง การเจ็บป่วย โรคประจำตัว ที่ผู้ขับขี่รถ
 จักรยานยนต์รับจ้างประเภ็นและตัดสินใจว่าเป็นโทษและเจ็บป่วย อันเนื่องมาจากการประกอบอาชีพ
 ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้าง

ข้อจำกัดในการศึกษา

เนื่องด้วยการศึกษาเกี่ยวกับความมั่นคงทางอาชีพของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างใน
 ครั้งนี้ อยู่ในช่วงของการจัดระเบียบรถจักรยานยนต์รับจ้างพอดี ข้อมูลทางด้านสถิติ จึงยังไม่มี
 ตัวเลขที่แน่นอนชัดเจน การเข้าถึงข้อมูลเป็นไปได้ยาก ผู้ศึกษาจึงได้ขอใช้ข้อมูลสถิติจากฝ่าย
 อำนวยการกองบังคับการ (เรื่องงานจราจร) ตำรวจนครบาล 1 ซึ่งมีข้อมูลทางด้านสถิติในเขตพื้นที่
 ที่ผู้ศึกษาต้องการเก็บข้อมูลแทน

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. ทำให้ทราบถึงสภาพการทำงานของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้าง และช่วยหาแนว
 ทางแก้ไข หรือป้องกัน เมื่อเกิดสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีต่อการทำงาน เพื่อให้ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์
 รับจ้างรู้สึกพึงพอใจเพิ่มมากขึ้น
2. ทำให้ทราบถึงทัศนะของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างที่มีต่อความมั่นคงทางอาชีพ
 เพื่อหาแนวทางในการเพิ่มความมั่นคงทางอาชีพให้กับผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้าง และนำไปสู่
 การกำหนดนโยบายต่อไป
3. ทำให้ทราบถึงทัศนะของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างเกี่ยวกับการวางแผนอาชีพ
 และความคาดหวังสำหรับอนาคต เพื่อที่จะสามารถกำหนดแผนงานให้ตรงกับความต้องการและ
 การคาดหวังในอนาคตของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างให้ได้มากที่สุด